

**Centralna Komisja
ds. Stopni i Tytułów**

W N I O S E K

**z dnia 20 IX 2013 roku o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego
w dziedzinie nauk technicznych, w dyscyplinie architektura i urbanistyka**

1. Imię i nazwisko: **Piotr Arlet**
2. Stopień doktora/kwalifikacje I stopnia: **dr inż. arch.**
3. Tytuł osiągnięcia naukowego: **Arlet Piotr, *Architektura Wernakularna obszaru Morza Bałtyckiego – analogie, różnice, obraz ogólny* (monografia), Szczecin, Wydaw. Uczelniane Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie 2012, ISBN 978-83-7663-102-8**
4. Wskazanie jednostki organizacyjnej do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego: **Wydział Architektury Politechniki Wrocławskiej, ul. Bolesława Prusa 53/55, 50-377 Wrocław**
5. ~~Wnoszę o głosowanie komisji postępowania habilitacyjnego w trybie tajnym¹~~.
6. Przyjmuję do wiadomości, iż wniosek wraz z autoreferatem zostanie opublikowany na stronie internetowej Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

.....
podpis Wnioskodawcy

Załączniki:

1. Autoreferat
- 1.a. Autoreferat w języku angielskim
2. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, współpracy i popularyzacji nauki
- 2.a. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, współpracy i popularyzacji nauki w języku angielskim
3. Oryginał dyplomu doktorskiego
4. 4 egzemplarze monografii
5. Dane kontaktowe

¹ jeśli niepotrzebne – skreślić

A U T O R E F E R A T

1. Imię i nazwisko:

Piotr Arlet

2. Posiadane dyplomy i stopnie naukowe z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej:

- 1989 uzyskanie tytułu zawodowego magistra inżyniera architekta na podstawie pracy dyplomowej: *Zabudowa i zagospodarowanie kwartału ulic Jagiellońskiej, Bohaterów W-wy, 5. Lipca i Strzeleckiej w Szczecinie*¹ na Wydziale Budownictwa i Architektury Politechniki Szczecińskiej wykonanego pod kierunkiem dr inż. arch. Karola Krzątały;
- 2000 uzyskanie stopnia doktora nauk technicznych w wyniku obrony dysertacji: *Zastosowanie zasad perspektywy i elementów percepcji wzrokowej w kompozycji architektonicznej* na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej; obowiązki promotora pełnił dr hab. inż. arch. Otmar Vogt prof. PK.

3. Przebieg zatrudnienia w jednostkach naukowych i artystycznych

Stanowiska organizacyjne pełnione na Uczelni:

- 1990-2000 po odbytych stażach, praca na stanowisku asystenta na Wydziale Budownictwa i Architektury Politechniki Szczecińskiej, w Instytucie Architektury i Planowania Przestrzennego;
- od 2000. na stanowisko adiunkta, na tym samym Wydziale;
- od 2004. kierowanie Zespołem Dydaktycznym Geometrii Wykreślnej i Perspektywy w Instytucie Architektury i Planowania Przestrzennego;
2009. z połączenia Politechniki Szczecińskiej i Akademii Rolniczej powstaje Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie (dalej w skrócie: ZUT);

¹ dyplom był wykonywany jako „dwuosobowy” wspólnie z kol. arch. Grzegorzem Zimnickim; obecnie po doktoracie, mieszka i pracuje w Londynie.

- 2009-2012 przez część pierwszej skróconej kadencji i całą drugą skróconą kadencję na stanowisku z-cy dyrektora Instytutu Architektury i Planowania Przestrzennego;
- od 2012. wybór na nową kadencję na stanowisko prodziekana Wydziału Budownictwa i Architektury ds. nauczania dla kierunków *Architektura i urbanistyka* oraz *Wzornictwo*.

4. Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 ze zm.):

a) autor, tytuł osiągnięcia naukowego/publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa:

Arlet Piotr, *Architektura wernakularna obszaru Morza Bałtyckiego – analogie, różnice, obraz ogólny* (monografia), Szczecin, Wydaw. Uczelniane Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie 2012, ISBN 978-83-7663-102-8

b) omówienie celu naukowego ww. pracy i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania:

Wskutek postępującej integracji morze Bałtyckie stało się niemal w całości, morzem wewnętrznym Unii Europejskiej. Postępująca integracja tak w sferze gospodarczej jak i kulturowej tworzy dogodne warunki także do zbliżenia pomiędzy narodami niegdyś pozostających w ostrych między sobą konfliktach. Bałtyk przestaje dzielić a zaczyna łączyć.

W efekcie tego ,postępującego wraz z rozwojem cywilizacji, otwarcia i wzajemnego zbliżenia, stworzone zostały nowe możliwości i otwarte nowe horyzonty do prowadzenia badań naukowych w których szczególnym obszarem staje się badanie kulturowej tożsamości zapisanej w materialnej spuściźnie obszarów i narodów – dziś, mimo pozostających nadal granic państwowych, tworzących, z wolna, jedną europejską wspólnotę.

Jednym z ważniejszych dla określenia tego co może stanowić o regionalnej specyfice i różniącej poszczególne nacje narodowe mentalności obszarów badawczych wydaje się być tradycyjne budownictwo a ściślej: tradycyjna architektura ludowa.

Podjęte w tym zakresie badania zdają się być nie tylko niezbędnym ale i koniecznym uzupełnieniem wiedzy o naszej przeszłości stanowiąc swoiście rozumiany klucz dla tradycji i psychiki narodów, które dziś tworząc wspólnotę europejską pozostają nadal zakotwiczone w swojej tożsamości.

To też:

W dziedzinie architektury tradycyjnej, celem autora, było skonfrontowanie twórczości ludowej grup etnicznych zamieszkujących nadmorskie regiony półwyspu Bałtyku, utrzymujących się z rolnictwa. Zostało też postawione pytanie o to czy i jaką rolę odgrywa śródlądowe morze w kulturze zamieszkującej te tereny ludności i wpływu tej (regionalnej) kultury na najszerszych kręgów społeczeństw, wreszcie też: o miejsce zachodniopomorskiej i pomorskiej architektury ludowej w ogólnym obrazie „opisu” dużego regionu europejskiego.

Ważną przesłanką do podjęcia badań w zakresie określonym tematem było poczynione spostrzeżenie, że dotychczasowe opracowania rekapitulują specyfikę tradycji architektonicznej określonych regionów lub państw narodowych. W ten sposób szereg zjawisk o bardziej ogólnym charakterze pozostaje poza naukową refleksją.

Charakteryzując krótko przedmiot badań należy zwrócić uwagę na różnorodność form i typów architektury *wernakularnej* w obszarze bałtyckim. Przy skromnych na ogół środkach, jakimi dysponowali twórcy ludowi, osiągnęli oni wyraz architektoniczny o wysokich walorach estetycznych, a w omawianym zakresie uzyskując go bardzo różnymi metodami. Ta różnorodność form i środków silnie motywowała ciekawość poznawczą autora. Środowisko naturalne na obszarze badań nie jest aż tak bardzo zróżnicowane, jak to mogłoby się wydawać. Rzeźba terenu to w większości niziny usiane utworami polodowcowymi. Klimat kształtują na zmianę wpływy morskie i kontynentalne. Zasięg badań niewiele wykracza poza strefy lasów mieszanych i borealnych. Natomiast ludność zamieszkująca tereny wokół Bałtyku jest bardzo różnorodna pod względem etnicznym i przynależy do odmiennych formacji kulturowych.

Na wstępie pracy autor stawia hipotezę o jedności architektury wernakularnej obszaru bałtyckiego, lecz jest to założenie uczynione „akonto” przyszłych wyników, wyłącznie w celu ukierunkowania badań.

Tradycja architektoniczna jest zjawiskiem szerokim i zróżnicowanym. I tak np. pod względem skali obejmuje zarówno szeroki horyzont krajobrazu kulturowego i osadnictwa, jak również szczegóły detalu architektonicznego i zdobienia. Z właściwości środowiska przyrodniczego wynikają konkretne rozwiązania materiałowe i konstrukcyjne. Również samo pojęcie architektury wernakularnej jest pojemne – w dotychczasowych opracowaniach pewne grupy wiejskich obiektów były do niej zaliczane, lub nie.

Z powyższych powodów na początku pracy konieczne stało się opatrzenie zamierzenia szeregiem zastrzeżeń, które zogniskowały rozważania, ograniczając je do spraw najistotniejszych, dzięki czemu usprawniły przebieg badań. W pierwszej kolejności zostały określone ramy terytorialne i czasowe. Wybór obszaru Bałtyckiego był naturalnym, ku niemu

bowiem ciężka kultura ludowa regionu Pomorza Zachodniego w stopniu większym niż np. do wielkopolskiego „zaplecza”. Do badań przyjęto pas szerokości 120-300 km od morskiego wybrzeża Bałtyku. Zakres czasowy został określony na 300 lat, zawartych między połową XVII, a połową XX wieku. Przyjmując, że trwałość budynku drewnianego wynosi średnio ok. 200 lat, to z tego okresu pochodzi większość badanych obiektów. Zachowane budynki sprzed 1650 roku są cennymi wyjątkami, jak np. dom w Lipcach (obecnie w granicach administracyjnych Gdańska). Ze względu na bardzo szeroki zakres, korzystając z autorskich prerogatyw, z badań zostały wyłączone: zespoły folwarczne, dwory, kościoły i obiekty przemysłu wiejskiego: młyny, kuźnie, folusze itp. W ramach opracowania ujęto wyłącznie zabudowę zagrodową, za to w szerokiej skali i problematyce, zakreślonej powyżej.

Ze wszystkich obiektów wchodzących w skład zagrody za najważniejszy dla badań uznano budynek mieszkalny. Przemawiały za tym dwa istotne powody: znajduje się on w każdym obejściu oraz jest wykonany z największą starannością i z największym nakładem środków. Pod względem jakości z domem mieszkalnym może konkurować jedynie indywidualny chłopski spichlerz, lecz ten, jako oddzielny obiekt, pojawia się tylko na części badanego obszaru. Z pozostałych budynków konstrukcją wyróżniają się stodoły, niekiedy ciekawie rozwiązana funkcję mają budynki inwentarskie. Wszystkie obiekty gospodarcze, choć w charakterze i w wyrazie bardziej utylitarne, swą liczbą, wielkością i sformalizowanym układem wywierają znaczący wpływ na ogólny wyraz architektoniczny obejścia, a także całego wiejskiego zespołu.

Na potrzeby badań tak zakreślonego przedmiotu, została stworzona metoda badawcza nazwana *teoretycznym modelem tradycji architektonicznej*. Aby uporządkować dużą ilość faktów dotyczących architektury wernakularnej, poddano je klasyfikacji, przyporządkowując do jednej z szesnastu przyjętych kategorii. Kategorie zostały pogrupowane w trzech zasadniczych segmentach:

SEGMENT A – środowisko naturalne i krajobraz kulturowy – zawiera następujące kategorie:

- A1 środowisko przyrodnicze,
- A2 rodzaj osadnictwa,
- A3 formy osad,
- A4 formy siedlisk,
- A5 oryginalne formy obiektów gospodarczych,
- A6 typy budynków mieszkalnych.

SEGMENT B – rozwiązania materiałowe i strukturalne (konstrukcja) - zawiera następujące kategorie:

- B1 ściany – materiał i konstrukcja,
- B2 konstrukcja dachów,
- B3 pokrycie dachów,
- B4 ogólna kolorystyka.

SEGMENT C – charakterystyka obiektów mieszkalnych o formach reprezentatywnych – zawiera następujące kategorie:

- C1 kształt przestrzenny,
- C2 rozwiązanie funkcji,
- C3 rozplanowanie,
- C4 urządzenia ogniowe,
- C5 rozwój formy,
- C6 dekoracja plastyczna – detal.

Istotnym momentem metody *modelu tradycji* jest typowanie form reprezentatywnych (segment C, kategorie C1-C6). Mają one określić pewien typ architektury wraz z zasięgiem jego występowania – czyli kompleks lub zespół. Przez analogię można przyrównać to działanie do wyboru „produktu regionalnego” w dziedzinie architektury. Wobec problemów z zastosowaniem metod ścisłych, określania cech wyróżniających w metodzie *modelu tradycji*, powinien dokonać autor lub zespół. Pozostawienie w tym miejscu decyzji badaczom nie oznacza bynajmniej rezygnacji z obiektywizmu – typować należy w oparciu o szeroką wiedzę, także spoza przedmiotu, odwołać się do autopsji, wnikliwej obserwacji i doświadczenia.

W omawianym przedmiocie nie można było zastosować kryterium statystycznego, bowiem obecnie, omawiane obiekty pozostają w mniejszości, a czasami prawie nie występują, jak np. domy halowe na Pomorzu Zachodnim. Zawodziło także opieranie się na wyprawdzaniu form z odległej przeszłości – bogata dekoracja rosyjskich domów z okrągłaków nie może być starsza niż udoskonalone w XVIII wieku narzędzia, a malowanie ścian domów w Szwecji i Finlandii czerwienią *falu* nie mogło poprzedzać początków wydobywania cynku w regionie Dalarna, itd. Ogólnie należy stwierdzić, że formy zaliczane do szeroko rozumianej sztuki ludowej mają bardzo zróżnicowaną proveniencję. Obok wzorów sięgających czasów prehistorycznych, pojawiają się naśladownictwa architektury wysokiej i mieszczańskiej z XVIII i XIX wieku.

Z badań przy użyciu zaproponowanej metody badawczej *modelu tradycji architektonicznej* wyłonił się ogólny obraz architektury wernakularnej na obszarze bałtyckim. Odnosząc się do postawionej na początku hipotezy roboczej, trudno wyłonić z ogółu obiektów wzniesionych na zakreślonym obszarze cechy wspólne. W opracowaniu, odnotowano pojedyncze wątki i podobieństwa dotyczące znacznych fragmentów badanego obszaru. Różny jest ciężar gatunkowy tych analogii. Pewne podobieństwa uwidaczniają się w najbardziej ogólnych kategoriach. Na przykład, wspólny dla niemal wszystkich kompleksów i zespołów architektonicznych jest kształt przestrzenny. Te generalia można jednak odnieść do większej liczby dużych regionów europejskich, także daleko poza obszarem prowadzonych badań.

Z zestawień wykonanych przy zastosowaniu metody *modelu tradycji* wynika, że część analogii ma charakter bardziej zasadniczy, makroregionalny, jak np. ślegowa konstrukcja dachów na północy, ryglowa konstrukcja ścian na zachodzie, a zrębowa na wschodzie obszaru badań. Inne podobieństwa architektury tradycyjnej obszaru badań odnoszą się do szczegółów, jak np. *śparogi* w kształcie końskich główek, czy kwiat tulipana jako popularny motyw zdobniczy, rozpowszechniony wzdłuż południowego wybrzeża Bałtyku.

Jak widać podobieństwo konstrukcji ścian, dachów, materiałów i sposobów ich pokrycia, urządzeń ogniowych dotyczy wyłącznie kilku większych obszarów. Natomiast z analizy bardziej szczegółowych rozwiązań wynika większe zróżnicowanie terenów ujętych zakresem opracowania. Wreszcie najbardziej szczegółowe kategorie, takie jak kolorystyka czy dekoracja, decydują o zupełnie indywidualnym charakterze obiektów w zakresie mniejszych jednostek przestrzennych.

W trakcie badań skonstatowano, że wszystkie obszary łączą mniej lub bardziej odległe powiązania. Nie ma natomiast form i typów zupełnie autonomicznych. Z opisanych powyżej badań naukowych wyprowadzam szereg wniosków. Mają one charakter poznawczy, metodyczny i aplikacyjny:

WNIOSEK 1.: znaczenie cech ponadregionalnych

Opisując architekturę wernakularną badacze automatycznie skupiają się na cechach wyróżniających, natomiast często pomijają te właściwości, które łączą badane kompleksy i zespoły z innymi, najczęściej sąsiednimi, a czasami również nawet z dość odległymi regionami. Za przykład niech posłużą typy obiektów wąskofrontowych, które nad Bałtykiem pojawiają się w znacznych od siebie odległościach i bardzo rozmaitych, niezwiązanych ze sobą formach: domy halowe, domy podcieniowe Pomorza i płn. Wielkopolski, domy typu *namas* na Żmudzi i pojedyncze przykłady obiektów z wyspy Gotlandii.

Często cechy ponadregionalne pozostają w równowadze z cechami wyróżniającymi, a czasami mają nad nimi przewagę. W skrajnych przypadkach należy rozważyć zasadność

opisywania architektury ludowej danego obszaru jako autonomicznego regionu. Z tego powodu autorowi trudno mówić o zespole łotewskim, litewskim czy np. o architekturze Finlandii.

WNIOSEK 2.: zawodność kategorii etnicznych/narodowych w klasyfikacji architektury wernakularnej

Z badań wynika, że architektura tradycyjna na obszarze wokół Morza Bałtyckiego jest zjawiskiem ponadetnicznym. Oznacza to, że w przeszłości rozwijała się niezależnie od granic państwowych, a co istotniejsze, niezależnie także od podziałów etnicznych. Na potwierdzenie tej tezy przytoczono przykłady grup i typów architektury tradycyjnej, które są wspólnym dorobkiem społeczności o odmiennej przynależności etnicznej, jak np. Niemcy i Duńczycy wspólnie zamieszkujący Szlezwik, Szwedzi i Finowie po obu stronach północnego Bałtyku oraz Karelowie i Rosjanie u nasady Półwyspu Skandynawskiego. Z drugiej strony społeczności bliskie sobie etnicznie wznosiły domy w typach o odmiennym wyrazie architektonicznym i różnych rozwiązaniach funkcjonalnych, jak np. Finowie i Estończycy albo Finowie i Karelowie.

WNIOSEK 3.: *model tradycji architektonicznej* jako metoda badawcza

Najogólniej, metoda *modelu tradycji architektonicznej* przy rejestrowaniu szerokiej skali zjawisk ma wyodrębnić i wydobyć to, co dla architektury wernakularnej jest najbardziej charakterystyczne. Przez analogię, można porównać ją do procesu rektyfikacji. Omawiana metoda może z powodzeniem pełnić rolę krótkiego, wieloaspektowego i skondensowanego opisu tradycji architektonicznej na określonym terenie. W tej roli autor widzi jej przydatność i przedstawia ją jako nową, szczegółowo sprecyzowaną metodę badawczą.

Na podstawie prac wykonanych na potrzeby opracowania wydaje się również, że metoda badawcza *modelu tradycji architektonicznej* jest użyteczna w badaniach porównawczych. Pozwala w zorganizowany sposób konfrontować ze sobą konkretne zjawiska, zawsze w obrębie odpowiednich kategorii.

WNIOSEK 4.: propozycja nowej klasyfikacji architektury wernakularnej obszaru bałtyckiego

Stosując przyjętą metodę, w pracy stworzono ogólny obraz tradycji architektonicznej, obejmujący cały obszar opracowania. Porównując ze sobą poszczególne kategorie *modelu tradycji* autor wypracował i zaproponował podział obszaru bałtyckiego na 11 autonomicznych jednostek, z których większe terytorialnie nazwał kompleksami, a mniejsze zespołami. W pracy wszystkie te jednostki jednoznacznie określono i scharakteryzowano:

1. kompleks domów halowych

2. zespół domów szlęwickich
3. kompleks domów z ram typu „H”
4. kompleks czerwono malowanych chat typu *stuga*
5. schronienia ludu *Saami* na Północy
6. kompleks karelsko-wielkoruskich domów z okraglaków
7. kompleks *rij* mieszkalnych na południe od Zatoki Fińskiej
8. zespół żmudzkich domów typu *namas*
9. kompleks bałtyjskich domów z czarną kuchnią
10. zespół żuławskich domów podcieniowych
11. kompleks domów podcieniowych Pomorza i półn. Wielkopolski

W okresie nowożytnym obszar polskiego Pomorza był klinem, którym rozległe siedziby Słowian sięgały wybrzeży bałtyckich. Był on jednak już tylko pozostałością wcześniejszego, znacznie szerszego zasięgu ich zamieszkiwania. W tym kontekście, wymieniony na końcu listy (nr 11) kompleks domów podcieniowych Pomorza i półn. Wielkopolski jawi się jako głęboko rodzimym i bardzo oryginalnym pod względem występujących tu form.

Kompleks domów halowych (nr 1), jest również oryginalny i zakorzeniony w odległych epokach historycznych. Jest bardzo rozległy i sięga daleko poza obszar badań. Oprócz Niemców z nadmorskich nizin do typu domów halowych przyznają się również Holendrzy. Polacy stali się depozytariuszami wschodnich rubieży ich występowania w połowie XX wieku. Warto utrzymać i spopularyzować wiedzę o tych interesujących obiektach wiejskiej architektury.

WNIOSEK 5.: morze jako kondensator kultury tradycyjnej

Stworzony *model tradycji architektonicznej* pozwala skonstatować rolę morza w tradycji najszerszych kręgów społeczeństw i zaryzykować pewne uogólnienia. Morze, a zwłaszcza morze śródładowe, takim jakim jest Bałtyk, stwarzało i współcześnie stwarza wiele możliwości komunikacji i wzajemnej konfrontacji kultur. Jednak wiedza o innych grupach i bezpośrednie wzajemne kontakty nie prowadziły wprost do wyrównania przejawów szeroko pojętej kultury, w tym również form architektury tradycyjnej. Przeciwnie, da się zauważyć zjawisko odwrotne. Reakcją szerokich grup społecznych na wiadomości o innych zwyczajach, panujących wśród „ludzi zza morza”, było mniej lub bardziej świadome opowiadanie się po stronie własnej kultury. Obce przykłady motywowały społeczności do silniejszego podkreślania własnej tradycji i odrębności.

W kontekście przeprowadzonych badań, hipoteza pracy badawczej o jedności wiejskiej architektury na obszarze bałtyckim, okazała się zbyt uproszczona. Badania pozwoliły na zapoznanie się z niezwykle różnorodnością form zabudowy wernakularnej, opracowaniem systematyki oraz opisaniem rzeczywistych relacji pomiędzy wyłoniłymi cechami zabudowy.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo-badawczych

a) główne kierunki badań:

- architektura ludowa (tradycyjna, wernakularna) zarówno w węższym zakresie regionu Pomorza Zachodniego jak i w szerszym horyzoncie całej północnej Europy;
- wybrane zagadnienia z geometrii wykreślnej – konstrukcje geometryczne krzywych płaskich (wykładnicza, łańcuchowa), nowe metody dydaktyczne związane z zastosowaniem metod transformacji;
- problematyka regionalna Pomorza Zachodniego w zakresie historii, historii kultury i przemian krajobrazu kulturowego;
- teoria architektury w zakresie: od kompozycji architektonicznej po wybrane zagadnienia krytyki architektury;

b) charakterystyka dorobku naukowego

PRZED UZYSKANIEM STOPNIA DOKTORA

Już podczas studiów brałem udział w pracach studenckiego Koła Naukowego Architektury Nadmorskiej², poświęconych analizom krajobrazu naturalnego i kulturowego Pomorza Zachodniego. Jednym z ciekawszych i trwałym efektem tej pracy była pierwsza popularna i ogólnodostępna mapa żeglarska Zalewu Szczecińskiego. Przypomnijmy, że w latach 80. materiały kartograficzne, w szczególności dotyczące terenów pasa przygranicznego były wciąż jeszcze poufne i opatrzone klauzulą tajności.

W 1986 roku otrzymałem wyróżnienie w konkursie dla studentów architektury z okazji szkoły naukowej *Habitat'86* zorganizowanej przez Instytut Architektury Politechniki Wrocławskiej i Sekcję PAN Wrocław za pracę „budynki jednorodzinne łączone – system ABC” wykonaną pod kierunkiem doc. dr inż. arch. Mieczysława Janowskiego.

Po podjęciu pracy na stanowisku asystenta na Wydziale Budownictwa i Architektury Politechniki Szczecińskiej i wdrożeniu się w obowiązki dydaktyczne, Rozpocząłem pracę na-

² prowadzonego przez p. dr inż. arch. Jadwigę Piesik (późniejszą prof. ZUT)

ukową. Dla architekta zajmującego się geometrią wykreślną oraz perspektywą (ze szczególnym uwzględnieniem perspektywy stosowanej) naturalnym, a zarazem interesującym i nośnym wydawał się obszar „zazębiania się” problematyki z obu dziedzin: architektury i geometrii wykreślanej. W wielu opracowaniach z dziedziny architektury opisywano przykłady takiego kształtowania formy architektonicznej, które dzięki świadomemu wykorzystaniu własności odbioru wzrokowego modyfikowało odbiór dzieła. Powstał pomysł zebrania tych przykładów, ich klasyfikacji i naukowego wyjaśnienia. W obrębie tej tematyki przygotowałem pierwsze artykuły naukowe (załącznik 2. pkt I.E.3, 4, 9, 10). Pierwsze większe opracowanie: *Zastosowanie zasad perspektywy i elementów percepcji wzrokowej w kompozycji architektonicznej*, stało się dysertacją w przewodzie doktorskim. Przewód doktorski został przeprowadzony przez Radę Wydziału Architektury Politechniki Krakowskiej.

Zamierzenie naukowe polegało w pierwszej kolejności, na zebraniu możliwie jak największej ilości przykładów wspomnianych powyżej działań kompozycyjnych, zarówno w obiektach istniejących fizycznie, jak i informacji pochodzących z literatury przedmiotu. Aby opracowania nie zdominowały przykłady historyczne, dołożyłem starań, by jak najwięcej przykładów obiektów architektonicznych pochodziło z okresu współczesnego.

Po zgromadzeniu materiału badawczego, należało dokonać jego klasyfikacji. Aby nie była ona powierzchowna, każdy z zebranych przykładów przeanalizowałem z wykorzystaniem wiedzy o percepcji wzrokowej, a następnie grupowałem, stosownie do wyniku. Generalny podział na rozdziały i podrozdziały wynikał z przyjętej struktury percepcji wzrokowej:

- oddziaływanie perspektywy na odbiór przestrzennych form architektonicznych:
skrót perspektywiczny, zbieżność perspektywiczna, widoczność w perspektywie, malarstwo iluzjonistyczne, perspektywa reliefowa, zniekształcenia w perspektywie;
- budowa oka i fizjologia widzenia:
stereoskopowy charakter widzenia, dynamiczny charakter procesu widzenia, zjawisko nietrafnej oceny wielkości kąta, inercja czyli bezwładność wzroku, irracjonalność, zgodność kątność perspektywiczna;
- oddziaływanie psychiki na odbiór przestrzennych form architektonicznych:
złudzenia wtórne do rzeczywistości, wpływ podziałów na percepcje formy, wpływ otoczenia na percepcje formy, figura Thiéry’ego i inwersja głębokości, doświadczenia Adalberta Ames’a;

Struktura pracy była trójpoziomowa: generalny podział w opowiadał rozdziałom, te składały się z wymienionych wyżej podrozdziałów, każdy z podrozdziałów rozpadał się na punkty dotyczące już zagadnień szczegółowych.

Oprócz wymienionych zagadnień praca omawiała też, w osobnym rozdziale, rozwój wiedzy o percepcji wzrokowej na przestrzeni dziejów, w kolejnych zaś części właściwe dla opracowań naukowych: wstęp, stan badań, podsumowanie, wnioski i bibliografię.

Warto podkreślić, że zebranie i klasyfikacja wiedzy nie stanowiły wyłącznie o naukowej wartości tego opracowania. Posiadało ono także walor aplikacyjny: każdy z podrozdziałów zawierał wyjaśnienia i schematy, będące wytycznymi do ich praktycznego stosowania w twórczości architektonicznej. Opracowanie mogło pełnić rolę *vademecum* świadomego kształtowania obiektów przestrzennych w kierunku zamierzonych efektów kompozycyjnych, np.: jak wybudować budynek wysoki lecz wyglądający na niższy, jak zaprojektować obiekt niewielki kubaturowo, lecz wyglądający na znacznie większy lub odwrotnie, itd.

Obowiązki promotora pracy przyjął na siebie p. prof. dr hab. inż. arch. Otmar Vogt z Krakowa, recenzentami byli p. p. prof. prof. Tadeusz Gawłowski i Stanisław Latour. W wyniku obrony, która odbyła się 8. listopada 2000 roku, Rada Wydziału Architektury PK nadała mi stopień doktora nauk technicznych.

PO UZYSKANIU STOPNIA DOKTORA

W środowisku naukowym panuje pogląd, że habilitacja nie powinna stanowić kontynuacji badań, zrekapitulowanych w dysertacji, lecz podejmować inny, nowy i szerszy temat. Nie musiałem długo poszukiwać obszarów i tematów, który mógłby stać się przedmiotem dalszej pracy naukowej. Już w czasach studenckich, gdy z plecakiem wędrowałem przez Pomorze Zachodnie zainteresowałem się architekturą regionalną tych terenów. W późniejszym czasie, uzupełniając obserwacje poczynione w terenie badaniami źródłowymi, opracowałem szereg publikacji z tej dziedziny (załącznik 2. pkt I.E.6, 7, 11, 12, 13...).

Po uzyskaniu stanowiska adiunkta, wziąłem udział w kilku międzynarodowych programach naukowych, częściowo wiążących się z tematyką tradycji w architekturze i dawnego budownictwa drewnianego. Współpraca wiązała się z wyjazdami, uczestnictwem w warsztatach, opieką nad grupami studentów, ale stwarzała również okazję uczestniczenia w konferencjach naukowych, jakie towarzyszyły tym przedsięwzięciom. Dała więc możliwość pogłębienia wiedzy, wymiany poglądów, ale także np. wygłoszenia wykładów za granicą (Szwecja, Litwa, Niemcy). Wyjazdy stanowiły okazję do zapoznania się z krajobrazem kulturowym i architekturą regionalną *in situ*, poza własnym regionem i krajem. Również do odwiedzania skansenów, muzeów ze zbiorami obiektów lokalnej kultury ludowej, pozyskania materiałów i źródeł. Z ważniejszych przedsięwzięć naukowych wymienię tu XIII PECS (Pan European Construction Seminary) w stolicy Estonii – Tallinie (XIV PECS organizowaliśmy w Instytucie Architektury w Szczecinie), konferencje nt. historycznej, drewnianej dzielnicy Bryggen w Bergen w Norwegii w ramach *Culture 2000* i *Waterfront*, wreszcie dwie edycje międzynarodowych warsztatów w składzie litewsko-polsko-

szwedzkim pt. *Wooden Architecture in Northern Europe i Traditional Craft in 21st Century Architecture*. Kolejną okolicznością sprzyjającą rozwojowi naukowemu w wymienionej dziedzinie jest coroczna polsko-niemiecka Konferencja Naukowa Antikon: *Architektura ryglowa – wspólne dziedzictwo*. Współorganizowana przez szereg organizacji i urzędy po obu stronach granicy, ma charakter bardziej konserwatorski. Kolejne edycje odbywają się w różnych miejscach, ale zawsze na przemian: raz w kraju związkowym Meklemburgia-Pomorze Przednie, to znów w województwie zachodniopomorskim. Poza Konferencją Naukową uczestnicy zwiedzają wspólnie interesujące obiekty i zespoły. W miarę możliwości uczestniczę w tych spotkaniach regularnie, także wygłaszając referaty (załącznik 2. pkt II.L.5, 10, 11, 17...).

Wiedzę i doświadczenie uzupełniały wyjazdy naukowo-badawcze realizowane indywidualnie (Ryga, Tallin, Helsinki; wyspy: Rugia, Bornholm, Olandia, Gotlandia). Gromadzone z czasem wiedza i materiały układały się terytorialnie wokół morza Bałtyckiego. Wszystkie wymienione powyżej przesłanki skłoniły mnie do wyboru tematu opracowania, które przedstawiam jako samodzielne osiągnięcie naukowo-badawcze w pkt. 4.: *Architektura wernakularna obszaru Morza Bałtyckiego – analogie, różnice, obraz ogólny*.

Od ponad ośmiu lat kieruję Zespołem Dydaktycznym Geometrii Wykreślnej i Perspektywy. W mojej ocenie, uczelnie techniczne są aktualnie ośrodkami pielęgnowania myśli i umiejętności konstrukcji geometrycznej. Zajmując się problematyką geometryczną w obszarze odwzorowań, staram się mieć swój udział w utrzymaniu tej wiedzy. I tak np. opracowałem i opublikowałem metodę uzyskiwania obrazu aksonometrycznego z rzutów Monge'a za pomocą transformacji odwzorowania (załącznik 2. pkt I.E.19). Ostatnio zajmuję się również zagadnieniem konstrukcji geometrycznej krzywych płaskich, które znajdują zastosowanie w architekturze (krzywa wykładnicza i krzywa łańcuchowa).

Na przełomie 2009 i 2010 roku nawiązałem współpracę z dr Attylą Bölcskei, specjalistą w zakresie geometrii wykreślnej i perspektywy z Wydziału Architektury Uniwersytetu Technologiczno-Ekonomicznego w Budapeszcie. W maju 2010 roku, w ramach wymiany naukowców w programie Erasmus-Socrates gościłem węgierskiego kolegę na macierzystym Wydziale. Poza obligatoryjnymi wykładami dla studentów i pracowników, zorganizowałem seminarium naukowe poświęcone zagadnieniom geometrii i perspektywy³ dla nauczycieli akademickich ze szczecińskich uczelni.

W ograniczonym zakresie uprawiam także działalność zawodową w zakresie projektowania architektonicznego i urbanistycznego. Z ważniejszych realizacji wymienię współautorstwo zrealizowanych projektów: zabudowy plombowej przy ul. Wojska Polskiego 7-9-11 w Szczecinie, dużego domu jednorodzinnego z funkcją działalności gospodarczej w Bino-

³ propozycja nowego systemu perspektywicznego, konstruowanie powierzchni rozwijalnych na dwóch zadanych krzywych.

wie Gm. Stare Czarnowo oraz domu jednorodzinnego w podszczecińskim Mierzynie przy ul. Milenijnej. Byłem także autorem wariantowej koncepcji oddziału banku PKO z funkcją wypoczynkową w Międzyzdrojach. Zaprojektowałem wnętrza Banku PKO BP w budynku przy al. Wyzwolenia 105a. Na polu urbanistyki byłem współautorem miejscowych planów zagospodarowania, m. in. w gminach Trzebiatów (2004) i Płoty (2006) oraz Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy i Miasta Polanów (2010).

W mojej specjalizacji stosunkowo rzadkie są okazje do wykorzystania kwalifikacji naukowych w działalności projektowej. Gdy władze samorządowe gminy Rewal przeznaczyły w planie miejscowym atrakcyjną działkę na skansen wiejskiego budownictwa nadmorskiego, wziąłem udział w grupie naukowej (Politechnika Szczecińska, Biuro Dokumentacji Zabytków, Regionalny Ośrodek Badań i Dokumentacji Zabytków) przygotowującej założenia merytoryczne. W 2009 zostałem współautorem planu realizacyjnego wspomnianego terenu, wykonanego w pracowni projektowej dr inż. arch. Wojciecha Bala (WBiA, ZUT).

W roku 2001 Sekcja Budownictwa Drewnianego Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej PAN zainicjowała inwentaryzację stanu budownictwa drewnianego. Wraz z zespołem naukowym wziąłem udział w tym ogólnopolskim przedsięwzięciu. Opracowany w maszynopisie, *Raport o stanie budownictwa drewnianego w Województwie Zachodniopomorskim*, został zaprezentowany na posiedzeniu Sekcji, a później na prawach rozdziału wszedł w do ogólnopolskiej publikacji (załącznik 2. pkt I.F.3).

Ośmielony faktem, że moją dysertację zaklasyfikowano do kategorii teoria architektury, kilkakrotnie pozwoliłem sobie zabrać głos w dziedzinie szeroko rozumianej krytyki architektonicznej. W swoim czasie podjąłem dyskusję ze zwolennikami dalekowschodniej sztuki kształtowania przestrzeni *Feng Shui* (załącznik 2. pkt I.E.3).

c) **granty/projekty badawcze**

Podczas pracy naukowej kierowałem dwoma zadaniami badawczymi finansowanymi z grantów krajowych i brałem udział w realizacji trzech większych programów międzynarodowych finansowanych ze środków UE:

- 1998-2000 – ***Zastosowanie zasad perspektywy i elementów percepcji wzrokowej w kompozycji architektonicznej***, grant nr 130302/17-50-00 finansowany z funduszy Komitetu Badań Naukowych, kierowanie i realizacja badań;
- 2005-2008 – ***Architektura wernakularna w kontekście bałtyckiej wspólnoty kultur***, projekt badawczy nr 572 005 32/298 finansowany ze środków

Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, kierowanie projektem i główne wykonawstwo;

- 2001-2002 – ***Safeguarding Historic Waterfront Sites Bryggen in Bergen As a Case***, grant CLT 2001/A3/NO-249 finansowany ze środków programu europejskiego *Culture 2000*; uczestniczenie w realizacji, organizacja, przeprowadzenie wyjazdu studialnego i konferencji, publikacja;
- 2002-2003 – ***New Space under the Old Roof***, udział w realizacji; wymiana naukowców i studentów z Litwą i Szwecją; inwentaryzacja, translokacja i adaptacja do nowej funkcji dużego obiektu drewnianego, organizacja i przeprowadzenie wyjazdu studialnego i konferencji, publikacja naukowa;
- 2004-2005 – ***Traditional Craft in 21st Century Architecture***, grant CLT 2004/A1/CH/LT-254 finansowany ze środków programu europejskiego *Culture 2000*; udział w realizacji; wymiana naukowców i studentów z Litwą i Szwecją; problemy projektowania pomieszczeń „mokrych” w budynkach drewnianych, realizacja wnętrza narodowego, organizacja, przeprowadzenie wyjazdu studialnego i konferencji, wygłoszenie referatu, dwie publikacje.

d) wkład w rozwój wiedzy

Pozwalam sobie wyrazić przypuszczenie, że sformułowane w moich pracach naukowych tezy mają znaczenie dla rozwoju wiedzy w dziedzinie architektury i urbanistyki:

- teza o periodycznym charakterze rozwoju architektury tradycyjnej w regionie historycznego Pomorza Zachodniego;

W wielu regionach (polskich i europejskich) rozwój form architektury wernakularnej odbywał się w sposób ciągły. Można prześledzić ewolucję typów wiejskich obiektów od średniowiecza aż po wiek XIX. Inaczej jest w regionie zachodniopomorskim. Można wyróżnić tu co najmniej trzy okresy zupełnie odmiennego budownictwa wiejskiego: słowińskie domy zrębowe na rzucie kwadratu do okresu średniowiecznej kolonizacji wewnętrznej – domy halowe od średniowiecza do XVIII wieku – domy szerokofrontowe z czarną kuchnią w okresie rządów pruskich.

- teza o jedności konstrukcji domów halowych i domów z sienią poprzeczną na terenie historycznego Pomorza Zachodniego:

Społeczność wiejska do czasów uwłaszczenia i uwolnienia obrotu ziemią miała charakter klasowy. Na Pomorzu Zachodnim architektura tradycyjna odzwierciedlała te podziały.

Tylko bogaci gospodarze (nm.: *Bauern*) mogli wznosić domy halowe. Półchłopi, zagrodnicy i pracownicy folwarków musieli zadowolić się tzw. domami z sienią poprzeczną.

Domy z sienią poprzeczną nie wywodzą się ze środkowych Niemiec, jak sądzi część badaczy, nie są też formą autonomiczną. Wykazują jedność konstrukcji i funkcji z domami halowymi, których są zredukowaną odmianą.

- złącza ciesielskie na czop przewlekany – wprowadzenie do polskiej literatury przedmiotu:

Ten typ złącza ciesielskiego wiąże się z konstrukcją ryglową. Można odnaleźć go w średniowiecznej zabudowie miast niemieckich. Do XIX wieku był szeroko stosowany w architekturze ludowej Danii oraz Skanii. Jest także potwierdzony źródłowo na Pomorzu Zachodnim. W Polsce, gdzie w przeszłości dominowała konstrukcja zrębowa (wieńcowa), pozostawał praktycznie nieznany.

Opisałem ten typ złącza ciesielskiego jako pierwszy w naszej literaturze przedmiotu i proponowałem dla niego nazwę: *złącze na czop przewlekany*. Propozycję przedstawiłem prof. J. Tajchmanowi z UMK w Toruniu, niekwestionowanemu autorytetowi w dziedzinie historycznych konstrukcji drewnianych i konserwacji.

c) kierunki dalszych badań

Moim zamierzeniem na najbliższy okres, jest kontynuowanie badań w wytyczonych kierunkach. W pierwszym rzędzie będę zajmował się architekturą tradycyjną w węższym zakresie regionu, i szerszym – europejskim. W najbliższych planach mam przedsięwzięcia badawcze, które zrekapituluję publikacjami:

- opracowaniem, które będzie omawiać charakterystyczne zespoły zabudowy wiejskiej w regionie zachodniopomorskim na przykładach konkretnych miejscowości: rybacka wieś domów podcieniowych znad dolnej Odry (Siekierki), wieś bogatych chłopów z czarnoziemów pyrzyckich (Brzesko Pyrzyckie), wieś rybaków nadmorskich (Kępa Morska), chłopska wieś z równiny Gryfickiej (Dziadowo)... itd.
- skierowanym do szerokiego kręgu odbiorców, przystępnym poradnikiem jak budować i przebudowywać obiekty na terenach wiejskich z zachowaniem form architektonicznych właściwych dla regionu Pomorza Zachodniego i walorów zespołów wiejskich jako całości kompozycyjnej;

Będę propagował metodę badawczą *modelu tradycji architektonicznej* i zastosuję ją podczas opracowywania powyższych publikacji.

Moją ambicją i bardziej dalekosiężnym zamierzeniem, w zakresie działalności badawczej i naukowej, jest utrwalenie pamięci o dawnym budownictwie regionu Pomorza Zachodnie-

go. Forma domów halowych na skutek okoliczności historycznych, pozostaje kompletnie nieznana społeczności Pomorza Zachodniego. Przynależność do kompleksu domów halowych włącza ten region w krąg kultury nadmorskich nizin środkowej Europy.

6. Osiągnięcia w dydaktyce

Na Politechnice Szczecińskiej zostałem zatrudniony w Zakładzie Geometrii Wykreślnej i Perspektywy Malarskiej. Do dziś moją podstawową specjalnością dydaktyczną pozostają przedmioty prowadzone przez ten Zakład (później Zespół Dydaktyczny):

- geometria wykreślana,
- perspektywa malarska,
- rysunek techniczny.

Z przedmiotów tych (obecnie: *modułów*), prowadziłem ćwiczenia dla różnych kierunków: *Architektury i Urbanistyki, Budownictwa, Instalacji Sanitarnych*, na kursach dziennych, wieczorowych i zaocznych. Z czasem powierzono mi także wykłady, które przeprowadzam na podstawie własnych programów i materiałów. Egzaminuję kolejne roczniki kierunku *Architektura i Urbanistyka*. Poza macierzystym Wydziałem trwałym zajęciem okazało się prowadzenie geometrii wykreślnej dla kierunku *Architektura Krajobrazu* na Wydziale Kształtowania Środowiska i Rolnictwa (na szczecińskiej Akademii Rolniczej, a po połączeniu uczelni na ZUT). Prowadziłem także wykłady i ćwiczenia z innych przedmiotów (*modułów*), takich jak:

- historia architektury,
- konserwacja zabytków,
- projektowanie dyplomowe.

Jestem promotorem 5 dyplomów uzyskanych na kierunku Architektura i Urbanistyka, recenzowałem ok. 45 dalszych prac pierwszego i drugiego stopnia oraz studiach jednolitych.

7. Osiągnięcia w działalności organizacyjnej

a) funkcje z wyboru:

- przedstawiciel grupy niesamodzielných nauczycieli akademickich w Radzie Wydziału przez dwie kadencje (2008-2009 i 2009-2012),

- elektor z tej samej grupy pracowników na wyborach Dziekana WBiA,
- elektor z tej samej grupy pracowników na wyborach Rektora ZUT,
- w bieżącej kadencji (2012-2016) prodziekan Wydziału Budownictwa i Architektury ds. nauczania dla kierunków: *Architektura i Urbanistyka* oraz *Wzornictwo*;

b) działalność organizacyjna:

- kierowanie Zespołem Dydaktycznym Geometrii Wykreślnej i Perspektywy od 2004 roku; w tym czasie kadra Zespołu wzmocniła się naukowo, obecnie trójka z pięcioroga pracowników to adiunkci;
- zastępca dyrektora Instytutu Architektury i Planowania Przestrzennego przez półtora kadencji w latach 2009-2012; w tym okresie wraz z zespołem zorganizowaliśmy w budynku obu kierunków salę wystawową – Galerię Architektów Forma – która działa obecnie pod auspicjami Muzeum Narodowego; dwie pracownie: fotograficzną i modelarnię, w których odbywają się zajęcia; kierunek *Architektura i Urbanistyka* uzyskał uznawanie dyplomów na terenie całej UE, a już po końcu drugiej kadencji także prawa doktoryzowania;
- udział w komisjach wydziałowych i uczelnianych: rekrutacyjna, rekrutacyjna odwoławcza, w komisjach dyplomowych, wyłanianie studenta *primus inter pares* na macierzystej Uczelni;
- organizacja pięciu konferencji naukowych (załącznik 2. pkt III.C)
- udział w Radzie Naukowej kwartalnika naukowo-dydaktycznego *Przestrzeń i Forma* w latach 2005-2009;
- współpraca redakcyjna z czasopismem wewnętrznym Politechniki Szczecińskiej *Inżynier*, przekształconym później w *Forum Uczelniane*, gdzie odpowiadałem za prezentację materiałów dotyczących kierunku Architektura i Urbanistyka.

8. Nagrody, wyróżnienia i odznaczenia

- 1986 – wyróżnienie w konkursie dla studentów architektury z okazji szkoły naukowej *Habitat'86* zorganizowanej przez Instytut Architektury Politechniki Wrocławskiej i Sekcję PAN Wrocław za pracę „budynki jednorodzinne łączone – system ABC” wykonaną pod kierunkiem doc. inż. arch. Mieczysława Janowskiego.
- 2004 – nagroda indywidualna II stopnia JM Rektora za twórcze osiągnięcia dydaktyczne w roku;

2008 – brązowy krzyż zasługi;

2010 – nagroda jubileuszowa JM Rektora za 20 lat pracy;

2012, 2013 – dwukrotnie nominowany do nagrody studentów – Statuetki Pinokio – w kategorii „belfer roku”.

Piotr Arlet

**HARMONOGRAM przebiegu postępowania habilitacyjnego
dr. inż. arch. Piotra ARLETA**

- **20 września 2013 r.**

Wniosek dr. inż. arch. Piotra ARLETA skierowany do Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów o wszczęcie postępowania habilitacyjnego.

- **27 września 2013 r.**

Wszczęcie postępowania habilitacyjnego dr. inż. arch. Piotra ARLETA.

- **30 października 2013 r.**

Pismo Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów w sprawie przekazania wniosku dr. inż. arch. Piotra ARLETA o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego przez Wydział Architektury Politechniki Wrocławskiej.

- **30 stycznia 2014 r.**

Podjęcie przez Radę Wydziału Architektury Politechniki Wrocławskiej uchwał w sprawie wyrażenia zgody na przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego dr. inż. arch. Piotra ARLETA oraz w sprawie powołania recenzenta, sekretarza oraz członka komisji habilitacyjnej w postępowaniu habilitacyjnym dr. inż. arch. Piotra ARLETA.

- **7 lutego 2014 r.**

Pismo Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów informujące o powołaniu pełnego składu komisji habilitacyjnej w postępowaniu habilitacyjnym dr. inż. arch. Piotra ARLETA.

- **26 marca 2014 r.**

Uchwała rady Wydziału w sprawie zmiany recenzenta w postępowaniu habilitacyjnym dr. inż. arch. Piotra ARLETA, w związku z rezygnacją prof. dr. hab. Jacka Suchodolskiego z funkcji recenzenta.

- **9 maja 2014 r.**

Pismo Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów informującego o zmianie składu komisji habilitacyjnej w postępowaniu habilitacyjnym dr. inż. arch. Piotra ARLETA, w związku ze zmianą recenzenta.

- **Kwiecień – sierpień 2014 r.**

Wpływają opracowane recenzje monografii habilitacyjnej oraz dorobku naukowego dr. inż. arch. Piotra Arleta.

- **18 września 2014 r.**

Posiedzenie komisji habilitacyjnej w sprawie podjęcia uchwały zawierającej opinię w sprawie nadania dr. inż. arch. Piotrowi ARLETOWI stopnia naukowego doktora habilitowanego.

- **29 września 2014 r.**

Uchwała Rady Wydziału w sprawie o nadaniu dr. inż. arch. Piotrowi ARLETOWI stopnia doktora habilitowanego.

DZIEKAN

prof. dr. hab. inż. arch. Elżbieta Trocka-Leńczyska
(1)

**CENTRALNA KOMISJA
DO SPRAW STOPNI I TYTUŁÓW**

Pałac Kultury i Nauki
00-901 Warszawa

Warszawa, 7 lutego 2014 r.
tel. 22 826-82-38; tel./ fax. 22 656 63 28
e-mail: kancelaria@ck.gov.pl

Nr BCK – VI-L-6954/2013

Dziekan
Wydziału Architektury
Politechniki Wrocławskiej

Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów, na podstawie art. 18 a ust. 5 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2003 r., nr 65, poz. 595, Dz.U. z 2005 r., nr 164, poz. 1365, Dz.U. z 2011 r., nr 84, poz. 455), zwana dalej ustawą, informuje, iż w dniu 7 lutego 2014r. powołała komisję habilitacyjną, w skład której wchodzi:

1. przewodniczący komisji – dr hab. Piotr Burak- Gajewski- Politechnika Krakowska im.Tadeusza Kościuszki,
2. sekretarz komisji – dr hab. Bogusław Wojtyszyn -Politechnika Wrocławska,
3. recenzent – prof. Romana Cielątkowska- Politechnika Gdańska,
4. recenzent – dr hab. Jan Pallado - Politechnika Śląska w Gliwicach,
5. recenzent – prof. Jacek Suchodolski- Politechnika Wrocławska,
6. członek komisji – dr hab.Katarzyna Pluta- Politechnika Warszawska,
7. członek komisji – dr hab. Alina Drapella-Hermansdorfer-Politechnika Wrocławska,

w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr. Piotra ARLETA, wszczętego w dniu 27 września 2013r. w dziedzinie nauk technicznych w dyscyplinie architektura i urbanistyka.

Jednocześnie zwracamy się do Rady Wydziału z uprzejmą prośbą o powiadomienie, w imieniu Centralnej Komisji, ww. osób o powołaniu ich w skład przedmiotowej komisji oraz o przekazanie dokumentacji kandydata.

W załączeniu Centralna Komisja przekazuje dokumentację, o której mowa w art. 18a ust. 1 ustawy, w formie papierowej.

Do wiadomości:

Dr Piotr Arlet

~~ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI~~

[Signature]
Prof. dr hab. Tomasz Borecki

**CENTRALNA KOMISJA
DO SPRAW STOPNI I TYTUŁÓW**

Pałac Kultury i Nauki
00-901 Warszawa

Nr BCK – VI – L – 6954/13

Warszawa, 9 maja 2014r.

tel. 22 826-82-38; tel./ fax. 22 656 63 28
e-mail: kancelaria@ck.gov.pl

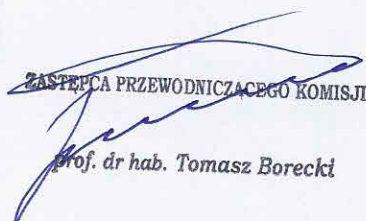
Dziekan

Wydziału Architektury

Politechniki Wrocławskiej

Uprzejmię informuję, że Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów na podstawie art. 18 a ust. 5 ustawy z dnia 14 marca 2003r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2003r., nr 65, poz. 595, Dz.U. z 2005r., nr 164, poz. 1365, Dz.U. z 2011r., nr 84, poz. 455), zwana dalej ustawą, zmieniła swoje postanowienie z dnia 7 lutego 2014r. w sprawie powołania Komisji w postępowaniu habilitacyjnym dr. Piotra ARLETA.

Zmiana polega na tym, że zamiast Pana prof. Jacka Suchodolskiego recenzentem w ww. postępowaniu będzie Pani dr hab. Elżbieta Przesmycka z Politechniki Wrocławskiej.

ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI
Prof. dr hab. Tomasz Borecki

Do wiadomości:

dr Piotr Arlet

POLITECHNIKA WROCŁAWSKA Wydział Architektury		
Wpłynęło do W-1	2014 -05- 26	Załączniki
Wpłynęło do jedn.Org	Data	Symbol
Znak sprawy		

W 1 / 336 / 2014

Politechnika Wrocławska

Wydział Architektury

Uchwała nr 180/27/2014

**Rady Wydziału Architektury Politechniki Wrocławskiej z dn. 29.09.2014 r.
w sprawie nadania dr. inż. arch. Piotrowi ARLETOWI stopnia naukowego
doktora habilitowanego.**

Działając w oparciu o art. 18 ust. 1 oraz art. 18 a ust. 11 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595, z późniejszymi zmianami), w brzmieniu ustalonym Ustawą z dnia 18 marca 2011 r. (Dz. U. z 2011 r. Nr 84, poz. 455) oraz Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 22 września 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. nr 204, poz. 1200)

§1.

Rada Wydziału Architektury Politechniki Wrocławskiej, po zapoznaniu się z uchwałą powołanej w tej sprawie komisji habilitacyjnej, wraz z uzasadnieniem oraz z kompletem dokumentacji postępowania habilitacyjnego, w tym recenzjami osiągnięć naukowych Kandydata, postanawia nadać dr. inż. arch. Piotrowi ARLETOWI stopień naukowy doktora habilitowanego, w dziedzinie nauk technicznych w tym w dyscyplinie architektura i urbanistyka i specjalności teoria, ochrona dziedzictwa kulturowego.

§2.

Integralną częścią niniejszej uchwały jest uzasadnienie.

§3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

DZIEKAN

prof. dr hab. inż. arch. Eżbieta Trzaska-Łeszczynska
(1)

Bolesława Prusa 53/55
50-317 Wrocław

budynek E-1

dziekanat:
studia dzienne i wieczorowe
T: +48 71 320 62 30
+48 71 321 98 79

sekretariat:
T: +48 71 320 62 08
T/F: +48 71 321 24 48

Załącznik do uchwały 180/27/2014 Rady Wydziału Architektury PWr.

Sprawa nadania stopnia doktora habilitowanego dr. inż. arch. Piotrowi ARLETOWI w dziedzinie nauk technicznych, w zakresie dyscypliny architektura i urbanistyka, rozpatrywana była na posiedzeniu Rady Wydziału Architektury Politechniki Wrocławskiej w dniu 29 września 2014 r.

Samodzielni członkowie Rady Wydziału mieli możliwość zapoznania się z dokumentacją złożoną w przewodzie habilitacyjnym, w tym w szczególności z autoreferatem i recenzjami w wersji elektronicznej.

Na posiedzeniu Rady Wydziału sekretarz Komisji habilitacyjnej, powołanej przez Centralną Komisję ds. Stopni i Tytułów, w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr. inż. arch. Piotra ARLETA, dr hab. Bogusław Wojtyś przedstawił harmonogram przebiegu postępowania habilitacyjnego, protokół z posiedzenia Komisji oraz recenzje rozprawy i dorobku naukowego, a także uchwałę Komisji habilitacyjnej zawierającą uzasadnioną opinię **w sprawie nadania dr. inż. arch. Piotrowi ARLETOWI stopnia naukowego doktora habilitowanego:**

- w obszarze wiedzy: NAUK TECHNICZNYCH,
- w dziedzinie: NAUK TECHNICZNYCH,
- w zakresie dyscypliny: ARCHITEKTURA I URBANISTYKA,
- w specjalności: TEORIA, OCHRONA DZIEDZICTWA KULTUROWEGO.

a następnie odczytał treść uzasadnienia tej uchwały.

W posiedzeniu uczestniczyło 16 uprawnionych do głosowania spośród 24 członków Rady Wydziału posiadających stopień doktora habilitowanego lub tytuł naukowy.

Głosowanie Rady Wydziału nad uchwałą w sprawie nadania dr. inż. arch. Piotrowi ARLETOWI stopnia naukowego doktora habilitowanego, w dziedzinie nauk technicznych, w zakresie dyscypliny architektura i urbanistyka, zostało przeprowadzone, zgodnie z art. 20 Ustawy, w trybie tajnym.

Wyniki głosowania tajnego w sprawie nadania dr. inż. arch. Piotrowi ARLETOWI stopnia naukowego doktora habilitowanego:

Uprawnionych do głosowania: 24 , obecnych podczas głosowania: 16 , oddano głosów ważnych: 16		
głosów tak: 15	głosów nie: 1	głosów wstrzymał się: 0

UZASADNIENIE

Uwzględniając:

- uchwałę Komisji habilitacyjnej zawierającą uzasadnioną opinię w sprawie nadania stopnia naukowego doktora habilitowanego,
- pełną dokumentację postępowania habilitacyjnego, w tym recenzje osiągnięć naukowych,

Rada Wydziału Architektury Politechniki Wrocławskiej podziela stanowisko Komisji habilitacyjnej, że Kandydat spełnia wymogi przewidziane w art. 16 Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595, z późniejszymi zmianami), w brzmieniu ustalonym Ustawą z dnia 18 marca 2011 r. (Dz. U. z 2011 r. Nr 84, poz. 455).

W związku z powyższym Rada Wydziału Architektury Politechniki Wrocławskiej podjęła uchwałę 180/27/2014 w sprawie nadania dr. inż. arch. Piotrowi ARLETOWI stopnia naukowego doktora habilitowanego.

DZIEKAN

prof. dr hab. inż. arch. Elżbieta Trocka-Leszczysława
(1)